

Sygnatura akt V Ca 2420/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Wojtysiak (spr.)

Sędziowie: SO Adrianna Szewczyk-Kubat

SO Maja Smoderek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Misiejuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2013 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Z. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o podwyższenie renty uzupełniającej i zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w W.

z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt XVI C 692/10

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 2420/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt. XVI C 692/10 Sąd Rejonowy (...) Wydział XVI Cywilny w sprawie z powództwa Z. G. przeciwko (...) S.A. Centrum (...) w W. o podwyższenie renty uzupełniającej i zapłatę kwoty 25 429,96 zł podwyższył rentę uzupełniającą zasądzoną na rzecz Z. G. od (...) S.A. Inspektorat w M. wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 5 czerwca 1998 roku w sprawie z powództwa Z. G. przeciwko (...) S.A. Inspektorat w M. w sprawie o sygn. akt I C 559/96 z kwoty 383,75 zł do kwoty 1985,67 zł, poczynając od dnia 1 października 2010 roku. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25 429,96 zł tytułem wyrównania renty uzupełniającej za okres od 1 października 2007 roku do dnia 30 września 2010 roku oraz nakazał pobrać od pozwanego kwotę 2500 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej, od której powód został zwolniony i kwotę 762,65 zł na poczet kosztów opinii biegłego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zapadło w oparciu o następujący stan faktyczny i prawny:

Z. G. był zatrudniony w Komendzie (...) Policji jako dyżurny ruchu. W dniu 17 sierpnia 1993 roku został poszkodowany w wypadku komunikacyjnym i na skutek doznanych obrażeń został uznany za trwale częściowo niezdolnego do pracy i zakwalifikowany do II grupy inwalidzkiej. Pojazd sprawy objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z/s w W..

Sąd Wojewódzki w S. Wydział Cywilny wyrokiem z dnia 5 czerwca 1998 roku w sprawie o sygn. I C 559/96 zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz Z. G. m.in rentę w kwocie po 308 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 czerwca 1998 roku wraz z odsetkami w wysokości 33% w stosunku rocznym w przypadku uchybienie terminowi płatności którejkolwiek z rat (pkt 2 wyroku). (...) S.A. wypłacał zasądzoną rentę na rzecz Z. G..

W dniu 27 kwietnia 2009 roku Z. G. złożył do (...) S.A. w W. wniosek o waloryzację i urealnienie świadczenia rentowego i wypłacanie mu renty wyrównawczej w kwocie po 865,42 zł miesięcznie, poczynając od kwietnia 2009 roku oraz o wypłatę wyrównania za okres od lutego 2008 roku do kwietnia 2009 roku, oraz za lata 2006-2007. Częściowo uwzględniając powyższy wniosek, (...) S.A. podwyższył Z. G. rentę do kwoty 383,75 zł miesięcznie, poczynając od kwietnia 2009 roku.

W odpowiedzi na pismo z dnia Z. G. z dnia 10 listopada 2009 roku, zawierające wniosek o ponowne wyliczenie renty, (...) S.A. - w piśmie z dnia 26 listopada 2009 roku poinformował Z. G., że nie znajduje podstaw do pozytywnego rozpatrzenia zgłoszonych przez niego roszczeń.

W okresie od dnia 18 czerwca 2007 roku do dnia 31 sierpnia 2010 roku Z. G. zatrudniony był w niepełnym wymiarze czasu 1/2 etatu w Zakładzie (...) na stanowisku ślusarz – tokarz, uzyskując wynagrodzenie w wysokości 9,60 zł brutto za godzinę, co stanowiło miesięcznie około 1080, 00 zł brutto.

W styczniu i w lutym 2010 roku Z. G. uzyskiwał z tego tytułu dochód w kwocie 950 zł, w marcu 2010 roku – 1080 zł, w kwietniu 2010 roku – 977,79 zł, w maju 2010 roku – 990,83 zł, w czerwcu 2010 roku – 1055,41 zł, w lipcu 1044,08 zł, w sierpniu 2010 roku 1116,04 zł. Obecnie Z. G. nie wykonuje pracy zarobkowej ze względu na trudności w jej znalezieniu spowodowane stanem jego zdrowia, trudnościami na rynku pracy i odległością miejsca zamieszkania od większych aglomeracji.

Z. G. uzyskuje rentę policyjną z (...), której wysokość od dnia 1 marca 2008 roku wynosi 1204,63 zł miesięcznie.

Hipotetyczne uposażenie Z. G., które pobierałby, gdyby nadal pracowałby w Policji, wynosiłoby odpowiednio:

- w okresie od stycznia do kwietnia 2006 roku – 2250 zł
- w maju 2006 roku – 2255,17 zł
- w okresie od czerwca do grudnia 2006 roku 2256,20 zł
- w okresie od stycznia do kwietnia 2007 roku – 2400,80 zł
- w maju 2007 roku – 2406,47 zł
- w okresie od czerwca do grudnia 2007 roku – 2407,60 zł
- w okresie od stycznia do kwietnia 2008 roku – 2934,60 zł
- w maju 2008 roku – 2942,10 zł
- w okresie od czerwca do grudnia 2008 roku – 2943,60 zł
- w okresie od stycznia do kwietnia 2009 roku – 3180,40 zł
- w maju 2009 roku – 3188,65 zł
- w okresie od czerwca do grudnia 2009 roku – 3190,30 zł
- w okresie od stycznia do kwietnia 2010 roku – 3190,30 zł

- w maju 2010 roku – 3198,88 zł
- w okresie od czerwca do grudnia 2010 roku – 3200,20 zł
- w okresie od stycznia do kwietnia 2010 roku – 3200,20 zł

W okresie od października 2007 roku do września 2010 roku łączny dochód, jaki osiągnął Z. G. z tytułu renty policyjnej, wynagrodzenia za pracę w Zakładzie (...) oraz renty wyrównawczej wypłaconej mu przez (...) S.A. 25429,46 zł niższy od łącznej kwoty hipotetycznych zarobków, które mógłby osiągnąć, pracując w Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, w tym opinię biegłego, złożone do akt sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji zostało na normie z art. 442 § 2 k.c. i art. 907 § 2 k.c. W ocenie Sądu, powód w dostateczny sposób wykazał „zmianę stosunków”, o której mowa w drugim z ww. przepisów, tj. na udowodnieniu zwiększenia hipotetycznego uposażenia, jaki które powód uzyskiwałby, gdyby nie wypadek z 1993 roku. Ponadto powód dostatecznie wykazał różnicę między zarobkami, jakie powód mógłby uzyskać, gdyby nie rzeczony wypadek, a takimi, jakie jest w stanie uzyskać przy wykorzystaniu swej częściowej zdolności do pracy. Sąd wziął również pod uwagę, że toku procesu pozwany nie odniósł się do przedstawionych przez powoda hipotetycznych zarobków, do jego możliwości zarobkowania ani nie zgłosił na te okoliczności żadnych wniosków dowodowych. Dlatego też swoje rozstrzygnięcie oparł na żądaniu powoda. Uzasadniając wyrok, Sąd Rejonowy podniósł również, że zasądzona w 1998 roku renta nie spełnia już swojej funkcji wyrównawczej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację o powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu Sądu Rejonowego skarżący zarzucił:

-naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 907 § 2 k.c.

-naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił swoje roszczenia w zakresie podwyższenia renty na przyszłość oraz skapitalizowanej renty za 3 lata wstecz w stosunku do dnia wniesienia pozwu

-sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że roszczenia powoda wynikające z pozwu znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności, że renta powinna zostać podwyższona do kwoty 1985,65 zł z pominięciem bezspornego między stronami faktu, że powód zachował częściową zdolność do pracy zarobkowej

-błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez zasądzenie kwoty żądanej przez powoda z tytułu skapitalizowanej renty za okres 3 lat w stosunku do dnia wniesienia pozwu i przyjęcie, że kwota została udowodniona, podczas gdy kwoty żądane przez powoda nie zostały przez powoda udowodnione, a ponadto poprzez brak rachunkowego sprawdzenia żądanej przez powoda kwoty w świetle zebranych w sprawie dowodów.

Nadto pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania od pozwanej na rzecz powódki, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji.

Powód wniósł odpowiedź na apelację, w której zażądał jej oddalenia. Na rozprawie apelacyjnej strony poparły dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację uznać należy za bezzasadną.

Sąd Okręgowy podzielił w całości na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stanu faktycznego i jego oceny prawnej. W ocenie Sądu Okręgowego, dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne znajdują umocowanie zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został przez ten Sąd Rejonowy oceniony we właściwy sposób. Ponadto, Sąd Okręgowy podzielił, jako prawidłowe, wnioski, jakie z tych ustaleń faktycznych zostały wywiedzione przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych, wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 907 § 2 k.c., właściwie określając ciężar dowodu. Powód jednak w należyty sposób wykazał wszelkie okoliczności niezbędne do zastosowania ww. artykułu. Sąd zgadza się z podniesionym w odpowiedzi na apelację wywodem, wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 kwietnia 1994 roku (sygn. akt CZP 58/94), że istotny spadek siły nabywczej pieniądza, może uzasadniać zmianę renty odszkodowawczej na podstawie art. 907 § 2 k.c. Przywołanie jako podstawy prawnej dodatkowo art. 358¹ § 3 k.c., chociaż nie jest najwłaściwszym rozwiązaniem jurydycznym, to jednak nie miało żadnego wpływu na treść wyroku.

Za wyłącznie polemicznego charakteru należy uznać zarzut naruszenia art. 6 k.c. W tym zakresie Sąd Rejonowy, jak wskazano wyżej, dokonał prawidłowych ustaleń i właściwie określił strony, na których spoczywał ciężar udowodnienia poszczególnych okoliczności. Powód w należyty sposób udowodnił wszystkie okoliczności, które warunkowały przyznanie mu zasądzonych świadczeń. Z uwagi na fakt, że Sąd I instancji szczegółowo pochylił się nad tym zagadnieniem w uzasadnieniu wyroku, bezcelowe jest powtarzanie zawartej tam argumentacji. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd w wyroku i jego uzasadnieniu dał wyraz temu, że powód zachował częściową zdolność do pracy, co miało swój wyraz już w samym żądaniu zawartym w powództwie. Kwota żądana przez powoda została wyliczona z pomniejszeniem dochodów, które uzyskiwał z własnej pracy, co miało bezpośrednie przełożenie na rozstrzygnięcie Sądu. W konsekwencji za niezasadny należy uznać zarzut sprzeczności w ustaleniach Sądu.

Również jako prawidłowe należy uznać obliczenia rachunkowe, przyjęte ostatecznie przez Sąd Rejonowy. Rację ma skarżący, wskazując na różnicę między wykazaną przez powoda kwotą tytułem wyrównania (28 757,50 zł) a kwotą żadaną w pozwie. Brak jest co prawda rozważań Sądu w tej kwestii, podnieść jednak należy, że nie miał on obowiązku odniesienia się do niej, będąc związany żądaniem powództwa. Wskazać nadto należy, że skarżący, wyliczając w apelacji całkowite żądanie pozwu, nie wziął pod uwagę, że powód określił hipotetyczny zarobek w okresie maj - wrzesień 2010 roku inaczej, niż ostatecznie Sąd – stąd różnica między powyższym wyliczeniem a wyliczeniem z apelacji.

Tym samym wywiedzione przez pozwanego zarzuty okazały się bezpodstawne, bowiem ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy należy uznać za prawidłową i nie naruszającą prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację, na podstawie art. 385 k.p.c., nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia, gdyż zarzuty w niej zawarte okazały się bezzasadne.